

Mèxic D.F., 9 de juliol del 1962

Estimats pares i Joan: estava neguitós pel fet que no haguessin rebut carta meua la setmana passada, i agraeixo la carta "extra" del pare comunicant-me que ja l'havien rebuda. No m'explico el retard; jo les curso cada dilluns, sens falta, i ho faig al Correu central per a major seguretat.

Vaig a resumir, per apartats, la situació actual, per a ésser concís i no oblidar res:

a) Els Messeguer van sortir cap a Europa el divendres passat, dia 5. Ja tenim a casa els seus dos fills petits. Els Messeguer es proposen retornar a Mèxic el dia 25 de setembre pròxim, de manera que, suposant que tot anés tal com volem, no podríem pensar amb el retorn abans de la primera quinzena d'octubre.

b) Abans d'anar-se'n, l'Angel repetí en ferm el seu oferiment de deixar-me els diners per al viatge. S'oferí a més, espontàniament, de lliurar al pare la quantitat en pessetes que havíem quedat per a llogar la casa, si és que per a quan es vegin ja es pot fer alguna cosa. Aquí ja arreglaré comptes amb ell.

c) Els Messeguer estaran a Barcelona les següents dates: del 19 al 27 de juliol; del 10 al 13 d'agost; el 6 de setembre; del 15 al 17 de setembre. Aquestes interrupcions d'estada es deuen al pla de viatges que tenen projectat per Catalunya i les Illes. S'hostatjaran, a Barcelona, a l'Hotel Roma, carrer de Mallorca 193; m'imagino que això deu quedar molt aprop de casa de vostès, de manera que els serà fàcil entrevistar-s'hi. Per a la correspondència, ens han deixat com a adreça la de la senyora Angela Barneda, Passeig de Sant Joan 89, 3er., la.

El mes d'octubre no és el que ens hauria agradat més, perquè com que el viatge en vaixell dura uns quinze dies, arribaríem de cara a l'hivern. Però no ens serà possible triar, perquè el Marc Aureli es vol casar a finals de setembre i ara estem veient la manera de lligar-ho tot. Faríem el viatge, en principi, en una de les motonaus de la "Cía. Transatlàntica", que fa la travessia Veracruz-Nova York-La Corunya-Bilbao. M'he d'informar, encara, de les dates de sortida corresponents al pròxim mes d'octubre.

Ja es poden imaginar, pares estimats, quin és l'estat dels meus nervis. Entre les coses que em preocupen, hi ha la manera com podrem lligar la continuïtat dels estudis dels nens, perquè perdin el menys de temps possible. I com em serà possible a mi reprendre el meu engranatge de treball, perquè la petita quantitat que portarem cobreixi l'etapa necessària. En fi: entre temences i il·lusions vaig arrossegant les hores, procurant no perdre la gana i mantenint el cap despert per a les coses (moltes!) que encara hem de fer.

Les mostres de treball són un veritable problema. Aquí -per absurd que sembli- els gravadors no fan proves de gravat. Potser jo no m'he preocupat prou d'aquest aspecte i el cert és que, havent fet milers i milers de dibuixos, en tinc molt pocs per a ensenyar-ne. De totes maneres, ho tinc com a un dels punts primordials: tractar de reunir el que pugui. El que passa és que hauria de ^{dedicar} ~~dedicar~~ moltes hores a gestions i preparatius i no puc, perquè mentrestant hem de viure i complir els compromisos contrets. La Rosa m'ajuda en el que pot, però la immensa majoria dels passos els he de donar jo personalment.

Les piles per als aparells de transistors també són cares a Mèxic, probablement més que a Barcelona. Valen nou pesos cada una (quaranta cinc pessetes). El que ocorre és que aquí és dóna -per bé i per mal- menys importància als diners, la gent no practica la virtut de l'estalvi i tot-hom gasta, sovint, més del que guanya. Efectuen el miracle a base de les compres a terminis i és fama que la majoria té de tot, divent-ho quasi tot. Nosaltres hem estat una mica víctimes d'aquest ambient, deixant-nos-hi arrossegar. Bé: quan he dit la "majoria", m'he referit principalment a la classe mitjana, ja que entre les inferiors hi ha veritable misèria i la superior compta amb nodrits equips de mil·lionaris, però de mil·lionaris fabulosos, que viuen com els més mal gastadors del món. Per això el país dóna sempre la sensació d'estar muntat amb agulles i que tot pot petar d'un moment a l'altre, cosa que no passa (i potser no passarà) perquè tenim els EE.UU. de veïns. Però la gent pensa amb el cas de Cuba... Entre la joventut universitària i la intel·lectualitat predominen les idees d'extrema esquerra, que ja han arrossegat molts fills de refugiats. Ara mateix, amb motiu de la visita del president Kennedy, van ésser detinguts milers d'estudiants, entre els quals hi havia el fill de l'Agustí Bartra, noi de divuit anys que es va passar cinc dies a la presó. La filla de la Josefina Botey, la germana d'en Marc Aureli, va haver d'estar amagada perquè no l'agafés la policia. Tot això, com poden suposar, no em fa gens de gràcia, pensant amb com ens angoixaria que s'hi trobessin els nostres fills.

Bé, pares estimadíssims: el paper m'atura a temps, ja que ha arribat l'hora d'enviar el noi al centre. Una abraçada fortíssima per a tots tres del vostre